

προσοχή ὥστε νὰ μὴ ὑπεξαίρεθῃσι τὰ ὠά, καὶ διὰ προκηρύξεων ἠπειλοῦντο νὰ φυλακισθῶσιν οἱ παραβάται. Ἡ τιμὴ ἐκάστου κλωθοῦ ἐφάνετο ἐγγεγραμμένη ἐπὶ καταλόγου ἐντύπου, πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν ἐπωλήθησαν ἀντὶ ποσότητος τοσοῦτης ὑπερμέτρου ὥστε τῇ ἀληθείᾳ δυσκόλως ἠθέλομεν πιστεῦσαι αὐτὴν ἐν Ἑλλάδι. Ἰπποχον κλωθεὶ τιμώμενοι μέχρι τριάκοντα χιλιάδων δραχμῶν!

Εἰς κλωθὸς περιέχων ἓνα ἀλέκτορα καὶ μίαν ὀρνίθα 7 ἢ 8 μηνῶν ἐπωλήθη ἀντὶ δραχμῶν 1470, εἰς ἄλλος ἀντὶ 776, εἰς τρίτος ἀντὶ 300, καὶ ἄλλος ἀντὶ 438 κ.τ.λ. Ἐν ζεύγος περιστέρων ἐπωλήθη ἀντὶ δρ. 346, καὶ ἐν ἄλλο νησοῶν ἀντὶ 388. Εἰσῆχθησαν δὲ ἐκ τῆς πωλήσεως δραχμαὶ περὶ τὰς 30,000.

Τοιαῦτα ὑπῆρξαν τὰ προοίμια τῆς νέας ταύτης βιομηχανίας· δὲ ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ θέλουσιν ἐπιφέρει καὶ πρὸς τὰς ὀρνίθας τὰς αὐτὰς βελτιώσεις τὰς ὁποίας ἐφάρμοσαν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων κατοικιδίων ζώων. Μὴ λησμονήσωμεν δὲ ὅτι ἡ ταχυτέρα τούτων ἀνάπτυξις συνιστᾷ τὴν βάσιν τῆς ἀγγλικῆς κτηνοτροφίας.

Προτρέπομεν τοὺς ὀρνιθοτρόφους τῆς Ἑλλάδος νὰ φέρωσιν ἐξ Ἀγγλίας ζεύγη τινὰ τῶν ὀρνίθων τῆς *Cochinchine* περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν· διότι ὅχι μόνον εἶναι, ὡς εἶπομεν, πολυτόκοι καὶ πολύσαρκοι, ἀλλὰ καὶ δυσκινατότεροι τῶν συνθηθῶν ὀρνίθων ὁμοιάζουσι μᾶλλον τοῖς χήνας, καὶ καθυποβάλλονται εἰς διαίταν εὐκολιωτέραν.

Ἡ βρετανικὴ ἐταιρεία ἔχει σκοπὸν νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἀγωγὴν τῶν ὀρνίθων περιλαμβάνουσα καὶ ἄλλα πτηνὰ. Σκοπεῖ πρὸ πάντων νὰ εἰσαγάγῃ καὶ πολλὰ πτηνὰ ἐξωτικά καὶ νὰ τὰ ἐξοικειώσῃ πρὸς τὸ κλίμα τῆς Ἀγγλίας.

ΠΕΡΙ

ΜΗΛΟΥ.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδιον 72)

ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ.

—ο—

Ἡ Μῆλος κεῖται ἐπὶ τῆς μοίρας 22 ἀνατολικοῦ μήκους, καὶ τῆς 36 πρὸς τὴν 37 βορείου πλάτους.

ἔχει δὲ πρὸς βορρᾶν τὴν Σέριπον, πρὸς μεσημβρίαν τὴν Κρήτην, πρὸς ἀνατολὰς τὴν Σίφνον καὶ πρὸς δυσμὰς τὸ ἀκρωτήριον Μελάν. Ὁ Θουκυδίδης τάττει αὐτὴν μεταξὺ τῶν Κυκλάδων, ὁ Στράβων ἐν τῷ Κρητικῷ πελάγῳ, ὁ δὲ Πτολεμαῖος οὕτως μεταξὺ τῶν Κυκλάδων οὕτως μεταξὺ τῶν Σποράδων, ἀλλ' ὡς παρέρημα τῆς Κρήτης τὴν ἀναφέρει.

Τὸ σχῆμα αὐτῆς εἶναι περιφερές, κλίνον πρὸς τὴν ἐπίμηκιν ἢ ὠκυδὲς, ἀποτελεῖ δὲ λεκάνην βαθύαν, ἣς τὰ χεῖλη σχηματίζει σειρά ὄρειων κυκλωτερῶς περὶ τὴν Μῆλον φερομένων. Τὰ ὄρη ταῦτα, ἀπὸ τοῦ νοτιοδυτικοῦ μέχρι τοῦ νοτιανατολικοῦ εἶναι ἱκανῶς ὑψηλά, καὶ μάλιστα τὰ πρὸς νότον, τὰ φέροντα τὸ ὄνομα Προφῆτης Ἠλίας καὶ Καλῆρας· ἀπὸ τούτων δὲ μέχρι τοῦ βορειοδυτικοῦ καταντῶσι χθοναῖοι λοφίσκοι, ἀλλ' ἐνταῦθα ἀνυψοῦται πάλιν κῶνος μικρὸς, ἐφ' οὗ εἶναι ἐκτισμένη ἡ σημερινὴ-κωμόπολις τῆς Μήλου *Ηλία* καὶ *Κάστρον*. Δυτικώτερον δὲ τούτου αἶρεται ἕτερος λοφίσκος, τὸ Φουρκοβούνιον, ἴσως Φραγκοβούνιον, καὶ οὗτος, μετὰ τοῦ ἀπέναντι αὐτοῦ κειμένου ἀκρωτηρίου Τούρχου, ἀποτελεῖ τὸ στόμιον τοῦ λιμένος. Μακροθεν δὲ, καὶ μάλιστα ἀπὸ δυσμῶν, φαίνονται ἰνωμένα τὰ δύο ἀκρωτήρια ταῦτα, καὶ κλείοντα ἐντελῶς τὰ χεῖλη τῆς λεκάνης, ἣς τὸν μυχὸν ἀποτελεῖ ὁ λιμὴν, εὐρύς καὶ βαθύς, καὶ πεδινὸν μέρος ὀλίγον ὑψηλότερον τῆς θαλάσσης, καὶ βαθμυδὸν πρὸς τὸν ὀρίζοντα ἐγχειρόμενον.

Ἡ περίμετρος τῆς νήσου εἶναι 12 γεωγραφικῶν μιλίων, ἡ δὲ γῆ αὐτῆς ἄπασα καλλιεργήσιμος καὶ καρποφόρος, μάλιστα δὲ ἀρμολία πρὸς συμπλοφυτείαν, καὶ Ἰφριατογενῆς, καθὼς παρακατιόντες θέλομεν ἐξετάσει.

Ἦδη δὲ προϊόντες ἀναφέρομεν τὰς κυριότατας τοποθεσίας αὐτῆς, (μετὰ συντομωτάτης περιγραφῆς).

Ἀρχόμενοι δὲ ἀπὸ τοῦ πρὸς τὰ Β. Δ. κειμένου Φουρκοβουνίου, τοῦ, ὡς ἐρρέθη, ἀποτελοῦντος τὴν μίαν ἄκραν τῆς Μήλου, προχωροῦμεν κατὰ τὸ δοθέν αὐτῇ σχῆμα κυκλικῶς, τὰ χωρία αὐτῆς ἀπαριθμῶντες. Πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Φουρκοβουνίου κεῖται ἡ πόλις τῆς Μήλου.

Πρὸς δὲ βορρᾶν καὶ ὀλίγον πρὸς ἀνατολὰς κεῖται ἡ *Πλάθειρα*, χαράδρα ἀμπελόφυτος ἢ ἐλεόφυτος, θέσις ὡραία, ἀλλὰ κατὰ τὴν προλήψιν καὶ ἐκφρασιν τῶν καταίκων *Φαντακτερή*, ἥτοι φοιτωμένη ὑπὸ φαντασμάτων. Αὕτη δὲ, χωρίζουσα τὸ Φουρκοβούνιον ἀπὸ τὸν *Τράχηλα*, εἶναι καὶ ὑπὸ γεωλογικὴν ἐποψὴν περίεργος, διότι ἐσχηματίσθη ἡ χαράδρα αὕτη τὸ μὲν ἐκ τῶν καταφερομένων ὑδάτων, τὸ δὲ ἐκ τῆς θαλάσσης, ἥτις ἀποξέουσα ἄμμον ἀπὸ τὰς *Ζαχαροπέτρας* ἢ τοῖς μελίτας λίθους τῶν πέριξ, οἵτινες φαίνονται ὑπάρχοντες καὶ εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, κατεκάλυψεν αὐτὴν ἐφ' ἱκανὸν διαστήμα διὰ τῆς τοιαύτης ὑποστάθμης. Ἡ αὕτη πληροὶ καὶ τὸν θαλάσσιον πυθμένα, ὥστε δύναται τις νὰ προχωρήσῃ ἐπ' αὐτῆς εἰς τὸ πέλαγος ἐπὶ ἡ σχεδὸν μίλιον, ἔχων ὕδωρ μέχρι τῶν γονάτων. Ὑπὲρ τὴν χαράδραν ταύτην πρὸς βορρᾶν κεῖται ὁ *Τράχηλος*, λαίμῳς ἐκτεινόμενος εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπολήγων εἰς τὴν *Κερδάρει*, ὀλίγον δὲ ἀνατολικώτερον τοῦ *Κερδαρίου* αἱ *Καμπάναι*, ἔχουσιν εἰς ὀλίγων ὀργυίων ἀπόστασιν ἐν τῇ θαλάσσῃ προκειμένην ὑψαλιν. Ὁ τράχηλος ἀποτελεῖ ὅλως ἴδιον τμήμα, ὡς ἐκ τῆς γεωλογικῆς συστάσεως τοῦ οὗσης ὅλως διαφόρου τῶν πέριξ· διότι, ἐνῶ τὰ πέριξ σύγκεινται ἢ ἀπὸ ἀργίλου, ὡς τὸ Φουρκοβούνιον καὶ ὁ ὑπ' αὐτὸ Φουροπόταμος, ἢ ἐκ διαφόρων ἄλλων ἀμμοῶν γαιῶν ὡς τὰ

κέρως τοῦ ποταμοῦ τῆς Πλάθινας, καὶ τοῦ πρὸς
 μεσημβρίαν κειμένου Λάμαρι. οἱ βράχοι αὐτοῦ σύγ-
 κινταὶ ἐκ Μηλίου λίθου, ὅστις δὲν πρέπει νὰ συγ-
 χέται μὲ τὰς μυδάδας ἢ μύδας τῶν ἀρχαίων,
 αἷς ἐχρῶντο πρὸς κατασκευὴν μύλων· ἐκ δὲ τῶν
 Μηλίτων ταύτων διὰ τῆς ἐπενεργείας τοῦ ὕδατος ἀ-
 πεξόθη κατ' ὀλίγον χῶς ἀμυδάς, δι' ὃ ὁ λιμὸς
 οὗτος εἶναι ἄφορος σχεδόν, καὶ κεκαλυμμένος ἀπὸ
 εἰλικας, ἃν καὶ ὑπάρχη ἐπ' αὐτοῦ παλαιὸν ὕδαρ-
 ξισιον. Ἀπὸ τὸν τραχὴλον πρὸς ἀνατολὰς μὲν ὁ
 Φυροποταμός, χαράδρα ἐπιφοβὸς εἰς τὰς προλήψεις
 τοῦ λαοῦ, ὡς οὕτω το κατὰρξιν τῶν Καλοκερμάδων
 (φαντασμάτων), ἴσως τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Δρυά-
 δων. Αὐξάνει δὲ τὴν τοιαύτην ιδέαν καὶ ἡ φύσις
 τοῦ τόπου, διότι εἰς τοὺς ἀργιλώδεις βράχους, σπαγ-
 γώδεις ὄντας καὶ σπηλαιώδεις τὴν φύσιν, βυκίως κα-
 ταρρασκομένη ἡ θάλασσα, ἀποτελεῖ τρομαρὸν βόχθον,
 ὃν δεινότερον ἀπεπόμεναι τῆς φάραγγος τὸ χωνοει-
 δὲ σχῆμα. Εἶναι δὲ ἀμπελόφυτον τὸ χωρίον, καὶ ἔχει
 καὶ μικρὸν καλαμῶνα. Εἰς τὴν ἀνατολικὴν δὲ πλευρὰν
 αὐτοῦ ὑψοῦται λόφος ὁμώνυμος, ἀφ' οὗ τὴν πλευρὰν
 ἐξάγουσι τὸν πηλὸν δι' οὗ ἀσπρίζουσι τὰς οἰκίας, καὶ
 ὅστις κατ' ἀρχὰς εἶναι κωινοποῖς, ὥστε παρήχθη καὶ
 κωιμίαι· « κίτρικος σὰν τὸν πηλόν. » Ὑπὲρ τὸν
 Φυροποταμόν, πρὸς τὰ νοτιανατολικά μὲν αὐτοῦ,
 πρὸς τὰ βορειανατολικά δὲ τῆς πόλεως, ὑπάρχει τὸ
 μικρὸν χωρίον αἱ Πλάκες, καὶ ὑπὲρ τὰς Πλάκας
 ἡ κωμόπολις τῆς Μήλου Πλάκα καὶ Κάστρον, ἡ πρω-
 τεύουσα τοῦ δήμου Μήλου. Τοῦταύθεν ὡς κέντρον
 λαμβάνοντες τὴν κωμόπολιν, καὶ ἀκτινῶδον χω-
 ροῦντες, θέλομεν ἀπαριθμῆσαι τὰς κυριώτερας τῶν
 λοιπῶν θέσεων. Περὶ τὴν κωμόπολιν εἶναι πρὸς βορ-
 ράν μὲν ὁ Λάμαρις, ἀμπελόφυτος καὶ ἐλαιόφυτος
 θέσις, περιέχουσα καὶ τινὰς συκὰς. Πρὸς δυσμὰς τὰ
 Χαλάρια, ἔκτασις ἀνωμαλοτάτη, κεκαλυμμένη ὑπὸ
 πέτρων φύρδην ἐρριμμένων, καὶ ὥσπερ ἀντραπέν-
 των· εἶναι δὲ ἐλαιόφυτον καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον καὶ
 μέρος αὐτοῦ φέρει τὸ ὄνομα Λιόφυτα. Ὑπὸ δὲ ταῦτα
 εἰς τὴν παραλίαν κεῖται ἡ Σαραντίς, ἐνθα ὑπάρχουσι
 νεώρια τῶν πλοίων τῶν προρέων· εἶναι δὲ ἐνθαδὲ καὶ
 μικρὸς ὀρμίσκος, καὶ δεξιῶς αὐτοῦ ἡ Μαύρη Πούντα,
 ἀκρωτήριον μικρὸν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸ καὶ ἡ περὶ αὐ-
 τὰ θάλασσα, ὅπου ἀλιεύονται τευθίδες. Δεξιὰ δ'
 αὐτοῦ ὑπὸ τὸν λόφον τοῦ Φυροποταμοῦ ὄρμος ὁ-
 μώνυμος, περιέχων ἱκανὰ νεώρια. Πρὸς δὲ τὰ Ν. Δ.
 τῆς πόλεως ἡ Τραχυθιά, ἔκτασις καλλιεργημένη καὶ
 ἐκτεινομένη ὁμωνύμως μέχρι τῆς θαλάσσης, εἰς δὲ
 τὸ παραθαλάσσιον τοῦτο, ὅπου συνήθως λευκαίνουσι
 τὰ φορέματα, ῥέει σιδηροῦχον ὕδωρ, πάσιμον ἂν καὶ
 ὑπόθερμον. Ἐνταῦθα ὑψοῦται καὶ ἀρχαῖοι πύργου,
 καὶ ὑπ' αὐτὸν φαίνονται τμήματά τινα ἀργίλου
 ἠνωμένα μετὰ θείου εἰς γύψον καθαρώτατον καὶ
 διαφανῆ σχεδόν. Πρὸς μεσημβρίαν πάλιν τῆς πόλεως
 καὶ Ν. Α. ὁ Πρυγέντας, λόφος περὶ ὃν φαίνονται λεί-
 ψανα ἀρχαίου ἑλληνικοῦ τείχους· σώζονται δὲ καὶ
 μεγάλαι λεῖψανα πύργου, ἐξ οὗ ἴσως ἐλάβε καὶ τὸ ὄνο-
 μα. Παρὰ τὸν Πρυγένταν ὁ ἅγιος Ἑλίας, λοφίσκος ὅπου
 φαίνονται ἐρείπια νεοῦ ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς· ὑπὸ δὲ τὸν

ἅγιον Ἑλίαν τὸ Κλίμα, φάραγξ τερπνοτάτη καὶ
 ἐλαιόφυτος, καὶ ὑπὲρ τὸ κλίμα πρὸς νότον καὶ ἀ-
 νατολὰς, τοῦ Κλιμάτου τὸ βουνί. Ἀπὸ δὲ τὸ
 μέρος τοῦτο ἀπὸ τῆς Τραχυθιάς μέχρι τοῦ Κλιμάτου
 τοῦ βουνιοῦ, εἶναι κεκαλυμμένον ἀπὸ ἐρείπια ἀρχαί-
 ων ἑλληνικῶν καὶ ῥωμαϊκῶν οἰκοδομημάτων, καὶ με-
 ταξὺ αὐτῶν διαπρέπει τὸ Ἀμφιθέατρον. Ἀλλὰ περὶ
 τούτων θέλομεν ὁμιλῆσαι ἰδίως. Πρὸς ἀνατολὰς δὲ τῆς
 πόλεως καὶ πρὸς νότον ὀλίγον κεῖνται οἱ Μύχοι, ἐπει-
 τα ἡ Τρυπητή, χωρίον ὀνομασθέν οὕτως ἕνεκα τῶν
 πολλῶν ἑλληνικῶν κατασκευαστῶν σπηλαίων ἀντὶ νε-
 κροείων χρησιμευόντων τοῖς Ἑλλησι καὶ τῶν
 πλείστων μεταβληθέντων εἰς ἀμφορδέκτας (ὁμφο-
 δέκτας). Ἐτι ἀνατολικώτερον κεῖνται τὰ Νύχια, οὕτω
 κληθέντα ὡς ἐκ τῶν τραχέων αὐτῶν λίθων, οἵτινες
 ἄμα κρουσθέντες, ῥήγνυνται εἰς τεμάχια παραπλή-
 σια μὲ ὀνύχια. Εἶναι δὲ καὶ οὗτος τόπος ἐπιφοβὸς
 εἰς τὰς προλήψεις τοῦ λαοῦ, ὡς φοιτῶμενος ἀπὸ Ἀ-
 νεράιδος (τὰς τῶν ἀρχαίων Νηρηίδας). Ὀλίγον δὲ
 πρὸς δυσμὰς τῶν Νυχίων ἡ Σκηνωπή, κοιλὰς μι-
 κρά, περιέχουσα συκὰς. Καὶ ταῦτα τὰ μέρη εἶναι τε-
 τρυπημένα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πρὸς κατασκευὴν ὑ-
 πογείων νεκροταφείων. Ὑπὸ δὲ τὰ Νύχια πρὸς
 βορρὰν ἡ Βαθειὰ στράτα, χαράδρα, ἥς ἡ γεωλογι-
 κὴ σύστασις δεῖται βαθεῖας ἐρεύνης· εἰς δὲ τὰς προ-
 λήψεις παρέχει ἄπειρον ὕλην δευτημιῶν μορμολυ-
 κίων ἐκεῖ δὴθεν φανομένων, καὶ πολλοὶ τῶν κατοίκων
 ἐκεῖ ἐλαδῶθησαν (1), ἰδίως δὲ εἰς τὴν Ἀγίαν Στε-
 λιομένην, ἐκκλησιδίον κείμενον ἐν τῇ θέσει ταύτῃ.
 Πρὸς δὲ τὰ ἀνατολικά τῶν Νυχίων μέχρι τῶν Ν. Δ.
 ἡ θάλασσα σχηματίζει τμήμα κύκλου, καὶ εἰς μὲν
 τὸ πέρας τῆς ἀνατολικῆς ἀκτίνος κεῖται τὸ χωρίον
 Ἀδάμας, κατακαίμενον ὑπὸ Κρητῶν, ὅπου καὶ ὁ
 κυρίως λιμὴν τῆς Μήλου. Ἐπειτα δὲ χωροῦντες πρὸς
 τὴν ἄλλην ἀκτῖνα, εὐρίσκομεν τὴν Βρομιολίμνην, λί-
 μνην μικράν, ἀλμυράν καὶ τὸ θέρος ἀποξηραινόμενῃν,
 ἀναπέμπουσαν δὲ ὁσμὴν δυσώδη ἕνεκα τῶν ἐξατμι-
 ζομένων ἐξ αὐτῆς θειωδῶν αἰσμάτων, καὶ ἐπομένως ἐπι-
 βλαβὴ εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου τούτου. Ὀλί-
 γον δὲ περαιτέρω αὐτῆς ἀπαντῶμεν τὸ πέρας τῆς δυ-
 τικῆς ἀκτίνος, καὶ ἐνταῦθα καλεῖται μπουμπάρδα
 μικρὸν ἀκρωτήριον, παράδοξον καὶ ἰδίαν ἔχον τὴν
 σύστασιν.

Ἐπανερχόμεθα πάλιν εἰς τὴν πόλιν ἢν ἀφήσα-
 σμεν πρὸ ὀλίγου.

Ἀνατολικῶς καὶ βορειανατολικῶς κεῖνται ὁ Τρι-
 οδασάλας, χωρίον οὐδαμῶς εὐάρεστον ὑπ' αὐτὸν
 πρὸς βορρὰν τὰ Μανδράκια, ὀρμίσκος μὲ ἱματικὸν
 ὕδωρ (περὶ οὗ θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὸ περὶ ὕδατων
 κεφάλαιον). Πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Τριοδασάλου ὁ Τουρ-
 κοποταμός· ἀνατολικώτερον ἔτι τὰ Καμίνια, ὄρω-
 μα ἀργιλώδες, ὅπου ὑπάρχουσι κήμινοι πρὸς κατα-

(1) Ἡ λέξις λαδῶναι εἰς τὴν Μηλίαν διὰλεκτον ἐκφράζει ἐν-
 γένει μὲν τὸ πληγῶναι, ἰδίως δὲ τὴν μεταχειρίζοντα εἰς τὸ
 ἐκράττει τὰς κατὰ τῶν ἀνθρώπων κακὰς ἐπενεργίας τῶν
 διαφόρων φαντασμάτων ἢ μορμολυκίων.

σκυτὴν ἀσδέστου, καὶ ἔτι ἀνατολικώτερον ὁ ἐπὶ νω καὶ κάτω Παρὰσπόρος, ἑκτασίς ἀμπελόφυτος, ἀργιλωδεις, καὶ μετὰ πολλὰ ἀπολιθώματα ὀστρέων ἰδίως. Μένοντες ἐπ' ὀλίγον ἐνταῦθα καὶ ὡς ἀπὸ κέντρου πάλιν, ὅς ὁρίσωμεν τινὰ τῶν περὶ ὀνομάτων. Τὰ δυτικὰ τοῦ Παρὰσπόρου ὠνομάσθησαν ἤδη. Πρὸς βορρᾶν δ' αὐτοῦ κεῖται εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἡ Φλακοπή, ὅπου εὐρεθῆσαν τάφοι ἀρχαῖοι, μετ' ἀγγείων καὶ χρυσῶν κοσμημάτων, ἔτι δὲ βορειότερον τῆς Φλακοπῆς ἡ Κορακιά, ὅπου οἱ κατὰ τὰς πρώτας βροχὰς ἐξερχόμενοι *σαλιάρχοι*, κοχλίοι καλοῦνται ἐντοπίως, καὶ εἶναι μεγαλειότεροι τῶν συνήθων. Βορειοανατολικῶς τοῦ Παρὰσπόρου, Ἀγιάσματα, τοποθεσία μικρά· ἔτι ἀνατολικώτερον ἅγιος Ἀναργύρος, ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ἐκκλησιδίου ἐπικληθεῖσα, ἑκτασίς οὐ μικρά· πρὸς δυσμὰς δὲ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, τὸ ρεῦμα Φάραγξ, ὅπου ἐξορύσσονται αἱ μυλόπετραι, ἡ μύλοι ἡ μυλάδες τῶν ἀρχαίων, (πῶς δ' ἐξορύττονται παρακατιόντες θέλομεν εἰπεῖ) καὶ ἔτι ὀλίγον ἀνατολικώτερον τοῦ ρεύματος κεῖται τὸ *Κυρλίγκον*, θέσις κρημνώδης μὲν, θειοῦχος δὲ (ὡς κατωτέρω περὶ θείου). Πρὸς ἀνατολὰς δὲ τοῦ Παρὰσπόρου κατ' εὐθεῖαν, τὸ Πουραδί, λόφος ὑφ' οὗ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν ὁ Κατσαρόνης, μικρὰ ἑκτασίς, καὶ ὑπὲρ αὐτὸν πρὸς ἀνατολὰς αἱ Ἀγρυλαῖς, ὕψωμα ἀμπελόφυτον καὶ τερπνόν. Ἐτι δ' ἀνατολικώτερον τούτων ἡ Κώμια, ὅπου σῶζονται λείψανα τινὰ ἀρχαίας ἐλληνικῆς πόλεως, καὶ ἡ μὲν ἀριστερὰ πλιυρὰ ταύτης, ἥτις καὶ περλίς, καλεῖται Παχεῖα ἄμμος, τὰ δὲ δεξιὰ αὐτῆς κλινοῦνται Βούδια, ἑκτασίς καλῶς καλλιεργημένη. Ἐνταῦθα ὑπάρχει καὶ χῶμα, ὅπερ πιθανότατα εἶναι ἐπιτήδειον εἰς κατασκευὴν πινακίων· ἐκεῖ δὲ πλησίον ἐτέρᾳ θέσις Καστανᾶς καλούμενη, ἔχει θείον, καὶ τὰ Τρίκ πηγὰδια ἐκλήθησαν ἐκ τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων τριῶν φρεάτων. Ὑπὸ δὲ τὰ Βούδια κεῖται ἡ θέσις *Πολώνια*. Αἱ δύο ὀνομασίαι Κώμια καὶ Πολώνια ἔχουσιν ἄνευ ἀμφιβολίας τὴν καταγωγὴν τῶν ἐλληνικῶν, ἡ μὲν ἐκ τοῦ *Κώμη*, δωρικῶς *Κώμα*, *Κώμια*, ἡ δὲ ἐκ τοῦ *Ἀπολλωνία*.

Πρὸς νότον τοῦ Παρὰσπόρου ἐξετείνεται τὸ πεδῖον Ἀδάμας, μέχρι τοῦ Ν. ἀνατολικῷ μέρους ὅπου κεῖται τὸ Μαυρομούρι, ἑκτασίς μικρά. Τὸ πεδῖον τοῦτο ὀρίζεται πρὸς νότον ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Πρὸς δ' ἀνατολὰς εἰς τὴν παραλίαν εἰσὶ τὰ Βοῦρλια, μικρὰ ἑκτασίς, κεκλυμμένη ἀπὸ τὸ φυτὸν τὸ καλούμενον ἐντοπίως βοῦρλια. Ἐκεῖ πλησίον εἶναι καὶ τὰ Πηγαδάκια, θέσις οὕτω καλούμενη ἐκ τῶν ἐκεῖ δύο μικρῶν φρεάτων. Ὀλίγον πρὸς τὰ Ν. ἀνατολικὰ τῶν Βούρων ἡ πρωτοθάλασσα, ὅπου ὑπάρχουσι μεταλλεῖα θείου. Ὑπὲρ αὐτὴν δ' ἐκτείνεται ὁ Κάμπος, δηλ. τὸ πεδῖον τῆς Μήλου, ἐν ᾧ κεῖται ἡ Βυζαντινὴ πόλις Ζερυρία. Ἐκ ταύτης ὡς νέου κέντρου ἃς ἐξετάσωμεν καὶ τὰς περὶ αὐτὴν τοποθεσίας. Πρὸς βορρᾶν αὐτῆς ἡ Λαγγάδα μικρὰ κοιλὰς, ἔχει μεταλλεῖα θείου· πρὸς δυσμὰς ἡ Ἀλική, μέρος τοῦ Κάμπου ὀνομασθὲν οὕτω ἐκ τῆς ἐκεῖ ἀλικῆς (περὶ ἧς ἐν τῇ περὶ ὀρυκτῶν). Εἶναι δὲ θέσις τελματώδης, καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν κακαστροφὴν τῆς Ζερυρίας· νοτι-

ώτερον δὲ τοῦ Κάμπου τὰ Καρνέρια, μικρὰ κοιλὰς ἀμπελόφυτος, καὶ παρ' αὐτὴν ἡ θέσις καλούμενη ὁ Σταυρὸς ὡς ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ἐκκλησιδίου ἐντεῦθεν ἀρχεται ὁ Προβάτας εἰς τὴν θά· ὁδηγῶ τὸν ἀναγνώστην, ἀπ' οὗ ὀνομάτω ὁμοίως καὶ τὰς πρὸς τὰ Ν. Α. καὶ Α. τῆς Ζερυρίας τοποθεσίας, αἵτινες εἶναι, ὁ ἅγιος *Πατερλεδήμων*, λόφος ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ἐκκλησιδίου κληθείς. Ἀνατολικώτερον δ' ἔτι τὸ Παλαιοχωρι, ὅπου φαίνονται ἀμυδρῶς ἐρίπεια τινὰ τάφοι ἀρχαίων, καὶ λέγεται ὅτι εὐρέθη ἐκεῖ ἐν τοῖς τάφοις καὶ χρυσός. εὐρίσκονται δὲ καὶ μεταλλεῖα θείου, καὶ λαμπτικά ὕδατα, περὶ ὧν κατωτέρω. Ἐτι δὲ τοῦ Παλαιοχωρίου ἀνατολικώτερον οἱ *Στόλοι*, κοιλὰς μικρά, καὶ ὑπὲρ αὐτὴν ὑψοῦται ὄρος ἱκανῶς ὑψηλόν, καλούμενον *Κάλαμος* εἰς ὃ θέλομεν ἐπανέλθει λαλοῦντας περὶ ὀρυκτῶν καὶ ἰδίως περὶ θείου.

Ἐπανερχόμεθα ἤδη εἰς τὸν Προβάτην. Οὗτος εἶναι λαίμῳ χωρίζων τὴν Μήλον εἰς δύο μέρη, καὶ ἔχων ἰδιάζουσαν σύστασιν. Ἐπ' αὐτοῦ κεῖται ἡ *Χυβαδολίμη*, λήμνη ἁλμυρὰ, πρέπουσα ἐκ τῶν διθύρων ὀστρέων τὰς καλουμένας Ἀχυβάδας. Ἐνταῦθα, κεῖνται καὶ οἱ *Λάκκοι*, ὡς ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς θέσεως κληθέντες, διότι μικροὶ καὶ πολλοὶ λοφίσκοι προέχοντες ἀφίνουσι μεταξὺ κοιλώματα, ἐν οἷς κεῖνται καὶ ἕτερα *Καρνέρια* ἀσδέστου. Τέλος δ' ἀπολήγει εἰς τὸ ἀκρωτήριον ὁ *Κήπος*. Ὁ λαίμῳ οὗτος, ὡς λέγεται, ἦτον ἅπας ἀμπελόφυτος, καὶ τοῦτο φαίνεται καὶ ἀπὸ τινος σικκῆς περισωζομένης, καὶ ἀπὸ περιτειχίσματα ἀμπέλων. Τὸ πρὸς νότον μέρος τοῦ Προβάτη, ὅπερ κεῖται εἰς τὸ Κρητικὸν πέλαγος, χρησιμεύει ὡς ὄρμος, μὴ ἐνοχλούμενος ἀπὸ τοῦ βορείου ἀνέμου. Εἶναι ὁμοῦς ἐπισφκλῆς, διότι ἐκεῖ πλησίον κεῖται ὕψος, καλούμενη Φυρὰς *Πλάκα*, εἰς ἣν πολλὰ ἐναυάγησαν πλοῖα. Τὸ δ' ἐπίλοιπον μέρος τῆς Μήλου καλεῖται ἐν γένει Χάλαξ, καὶ πιθανόν ὅτι ἡ λέξις αὕτη παρήχθη ἐκ τοῦ *χάληξ*, διότι εἶναι πολὺ χαλκῶδες τὸ τμήμα τοῦτο.

Μετὰ τὴν *Χυβαδολίμνην*, τὴν παραθλασσίαν ἀκολουθοῦντες, εὐρίσκωμεν τὰ *Πατρικὰ*, ὄρμον ἐντὸς τοῦ λιμένος, ὑπ' οὐδενὸς προσβαλλόμενον ἀνέμου, καὶ τοσούτον ἀσφαλὺς διὰ τοῦτο, ὥστε δύναται πλοῖον νὰ ἴσταται ἐν αὐτῷ ἄνευ ἀγκύρας· ὑπὲρ δὲ τὰ *Πατρικὰ* εἰς ἱκανὸν ὕψος πρὸς τὰ Ν. Α. κεῖται ὁ Γύψος, καὶ ἐν τῇ μεταξὺ ὑπάρχει ἄλλη τοποθεσία ὅλως ἀσημαντος, ὅπου ἐξορύττουσι τὸν γύψον. Πρὸς δυσμὰς δὲ τοῦ Γύψου κεῖται ἡ *Ἀγία Μαρίνα*, θέσις τερπνὴ ἐλαιόφυτος μετ' ὕδατα δροσιρώτατα, ἐπονομασθεῖσα ἐκ τῆς ὁμωνύμου μονῆς. Ὑπὲρ δὲ ταῦτα πρὸς νότον μὲν εἶναι ὁ ἅγιος Γεώργιος Χάστας ἐκ τῆς ἐπ' αὐτοῦ μονῆς, ὑπὲρ τούτων δὲ τὸ *Μέγα* ὄρος ὁ Προφήτης *Ἡλίας*, ἐκ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ παρεκκλησίου. Πρὸς τὰ Ν. Α. τῆς Ἀγίας Μαρίνης ὑψοῦται τὸ *Μικρὸν* ὄρος ἡ τοῦ *Κύρ Γεωργίου*. Τὰ δύο ταῦτα ὄρη ἔχουσιν ὕψος οὐχὶ εὐκαταφρόνητον, καὶ οἱ πρόποδες τῶν εἶναι κατάφυτοι ἀπὸ ἀγριοελιάς. Ὅπισθεν δὲ τοῦ Κυργιαννούλη πρὸς Ν. Α. ἡ *Εὐστακιοκρατὴ*, ἑκτασίς περιέχουσα πολλὰς βοσκὰς, πρὸς δὲ τὰ αὐτ. ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ *Σιδεριακός*, θέσις ἐκ τῆς μονῆς κληθεῖσα,

Πλησίον δ' αὐτοῦ εἶναι ἡ Σπηλιὰ, μία τῶν ὠραιότερων καὶ ποιητικωτέρων τοποθεσιῶν. Προσερχόμενός τις ἐν πλοιαρίῳ ἀπαντᾷ βράχον ὑψηλὸν καὶ εὐρύν, οὗ αἱ βάσεις εἰσὶ διάτρητοι. Εἰσερχόμενος δὲ διὰ μιᾶς τῶν ζυφῶν ὁπῶν, κατ' ἀρχάς οὐδὲν βλέπει πλὴν τῆς θαλάσσης, ἣν σχίζουσα ἡ κώπη συνταράττει τὴν σιγὴν τὴν προσθέτουσαν εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως, οἱ ἀθηνόους πλαταγισμοῦ, μυριάκις ἀνανακλιωμένου, ἐν τῷ μεγίστῳ σπηλαίῳ. Συγχέεται δὲ τῆς κώπης ὁ ῥόχθος μετὰ τῶν μελωδιῶν τῶν χαλιδόνων, ὧν χιλιάδες κατὰ τὸ θέρος ἐκλέγουσι τὸ σπήλαιον ὡς τερπνὸν κατοικητήριόν των, ἐνίοτε δὲ μίγνυται εἰς τὴν ποικίλην ταύτην ἀρμονίαν καὶ ἡ πένθιμος φωνὴ τοῦ ἔποπος, ἣτις φάνεται ὡς τοῦ ἄλλου κόσμου πρόσκλησις ἐκ τοῦ ζόρου ἐξερχομένη. Μετ' ὀλίγον δὲ τὸ ἡλιακὸν φῶς εἰσδύον οὐχὶ κατ' εὐθείαν ἀλλὰ δι' ἀνταναλάσεως, προξενεῖ εἶδος λυκαυγούς, δι' οὗ φαίνονται ὡς ἐν σκηνογραφίᾳ οἱ μὲν τοῖχοι τοῦ σπηλαίου κεκοσμημένοι ὑπὸ καπάρεως κρεμώσης τοὺς κλῶνάς της ὡς σπρικὰ παραπετάσμα κατὰ στικτὰ μὲ τὰ λευκὰ ἀνθητῶν, εἰς δὲ τὸ βάθος συκὴ μεγαλοπρεπής, ἣτις ἐκτείνουσα τοὺς κλάδους της, καλύπτει μικρὸν ἀμυῶδες μέρος, καὶ προτομαῖζει ὡς δροσερὸν λουτρῶνα διὰ τὰς νύμφας τοῦ ὕδατος. Πρὸς βορρᾶν τοῦ Μικροῦ ὄρουσκεινται τὰ Πλακωτὰ, θέσις ὑψηλὴ, ὅπου κατοικοῦσι δύο οἰκογένειαι, καὶ, γρησμεύει ὡς σταθμὸς εἰς τοὺς ἀνερχομένους αὐτά. Πρὸς δεξιὰ κατὰ τὸν λιμένα κεῖνται αἱ θέσεις αἱ καλούμεναι τοῦ Βασιλάκι, ὅπου ὑπάρχουν καὶ ἀγροὶ τινες καλοὶ, καὶ Ἐμποριὸν πρὸς Μ. δὲ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς θαλάσσης Τριάδα, χαράδρᾳ κατὰφυτος ἀπὸ ἀγριελαιῆς, πρίνους καὶ διάφορα ἄλλα δένδρα· πλησίον δὲ τὸ Βούλισμα, μέρος καταπεσὸν διὰ σεισμοῦ, καὶ ἦδη κατὰφυτον ἀπὸ σχοίνους μεγίστου, ὀλίγον δὲ βορειότερον τοῦ Βουλίσματος τὸ Ἀκρωτήρι, γλῶσσαν μικρὰ τείνουσα πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐτι βορειότερον τούτου τὰ ἄσπρα Γαλοῦδια, παραθαλάσσιον ἐπικληθὲν οὕτως ἐκ τοῦ χρώματος τῶν πετρωμάτων του. Ὑπὲρ αὐτὰ δὲ κεῖται ἡ Χοντράδα, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν ρίζαν τοῦ δυτικοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ σχηματίζοντος τὸ στόμιον τοῦ λιμένος τῆς Μήλου, καὶ μετὰ ταύτην ἀρχεται πρὸς βορ. ἡ Λιχνάδα, εἶδος λαίμου ἐνοῦντος τὴν Χοντράδα μετὰ τοῦ τελευταίου ἄρου τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου τοῦ καλουμένου Τάρχου ἢ βάνι, πετρωδεστάτου δ' ὄντος καὶ ἀγρίου εἰς τοσοῦτον, ὥστε οἱ ἐξερχόμενοι τοῦ λιμένος ὅταν τὸ διαβαίνωσι, ρίπτουσιν ἄρτον διὰ νὰ φάγῃ τὸ βάνι. Εἰσερχόμενοι δ' εἰς τὸν λιμένα εὐρίσκομεν τὸ κοντάρου, θέσιν καρποφόρον καὶ ἐλεόφυτον· μετὰ τοῦτο δὲ τὰ μαρούλια, θέσιν κρημνωδεστάτην, μετὰ ταῦτα τὸν κάβο τῶν καριμαριῶν, ἀκρωτήριον εἰς τὸ ἀλιεύουσι τευθίδας, καὶ μετὰ τὸ ἀκρωτήριο τούτου τὸν ἁγίον Δημήτριον, ὄρμον μὲ ὁμώνυμον ἐκκλησίαν, μετ' αὐτὸν δὲ τὸν κάβον τοῦ Μαχαιρᾶ, ἀκρωτήριον, καὶ τὸν ἄσπρον κάβον, καὶ μετ' αὐτὸν τελευταῖον τὸν Ἐμποριόν. Ἐν τῷ περιόλῳ τούτῳ ὑπάρχουσι καὶ τινες ἄλλαι ὀνομασίαι, ἀλλ' ὅλως ἀτήμαντοι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΚΑΙ ΜΟΝΑΙ.

Παρεκκλησίων δὲ ἐκκλησιῶν καὶ μονῶν ὑπάρχει εἰς τὴν Μήλον μέγα πλῆθος, μάλιστα ἐκ τῶν πρώτων. Θ' ἀναφέρωμεν δὲ μόνον τὰ κυριώτερα.

Εἰς τὴν πόλιν τῆς Μήλου διαπρέπει ἡ Κορριάτισσα, ἐκκλησία διὰ τὴν νῆσον ἀξιόλογος, ἥς τὰ σκεύη μετακομίσθησαν ἀπὸ Ζεφυρίας· ἐκλήθη δὲ οὕτω διότι, ὡς λέγεται, εὐρέθη εἰς τὸν Κόρυον εἰκὼν τῆς Παναγίας ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης φερομένη, ὅταν ἤκμαζεν εἰσέτι ἡ Ζεφυρία, ὅτε καὶ κατεσκευάσθη ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς ἐκκλησία λαμπρὰ καὶ μεγαλοπρεπεστάτη. Εἰς τὸ Κάστρον ἡ Θαλασσίτρια, βοηθοῦσα τοὺς πλείοντας, νέα ἐκκλησία πρὸ 8 ἢ 10 ἐτῶν μόλις ἀνακτισθεῖσα, εἰς ταυτὴν περίστατιν. Ἰππῶχε καὶ πρὶν ἐκκλησίᾳ ἐνταῦθα μικρὰ μὲ ἀψίδα βυζαντινὴν, ἣτις ὅλως παλαιωθεῖσα κατέβηκε, καὶ ἔμεινεν οὕτω ἐπὶ πολλὰ ἔτη, μέχρις οὗ ἐνέσκηψαν εἰς Μήλον εὐφρογία, ἣτις καταθέριζε ἅπαντας, γυναῖκας καὶ παῖδας καὶ ἀνδρας. Μελιὸς τις τότε εἶδε κατ' ὄναρ τὴν Θαλασσίτριαν ὑπὸ μορφήν γυναικὸς, ἣτις τῷ εἶπεν ὅτι διὰ νὰ καύσωσιν αἱ ταλαιπωρίαι, πρέπει νὰ κτίσωσιν οἱ Μήλιοι τὸν ναὸν της· καὶ ἅμα θεμελιωθέντος αὐτοῦ, τῶντι ἡ νόσος ἐκόπασεν. Εἰς τὸ μέγα Κάστρον ἡ Σχοινίτισσα λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ὅτι ἀνηγέρθη κατὰ παράδοσιν εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἐντὸς σχοίνου εὐρέθη εἰκονισμάτιον, μαῦρον, μὲν πλὴν χαρακτῆρα ἐμφαῖνον ζωγράφου οὐχὶ σὺκταφρονήτου. Τοῦτο μετακομίσθη εἰς Ζεφυρίαν, ἀλλ' ἐκεῖθεν ἀνεχώρησε πάλιν πρὸς τὸν σχοῖνον του, καὶ πάλιν μετακομισθὲν, ἐπέστρεψεν αὐθις, καὶ μάλιστα καθ' ὁδὸν ἠπειλήσθη τοὺς μετακομίζοντας, ὅθεν ἠναγκάσθησαν νὰ κτίσωσι τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ὑπάρχει. Ἐτι εἰς Τρυπητὴν ἅγιος Νικόλαος, εἰς Τριοβασάλαν ἅγιος Σπυρίδων, καὶ ἅγιος Γεώργιος προπέρουσι κτισθεῖς· ἐτι δ' εἰς τὸν Ἀδάμαντα ἅγια Τριάς, καὶ αὗται εἶναι αἱ λειτουργοῦμεναι ἐκκλησίαι. Ἐκτὸς ὁμῶς τούτων ὑπάρχουσι καὶ ἄπειρα ἐξωκλήσια, ὧν τὰ ἐπιστημότερα τὰ ἐξῆς.

Ὑπὸ τὴν πόλιν ὁ Ἅγιος Ἠλίας, ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῆς ἀρχαίας Μήλου, ὅπου σώζονται πρὸ τῆς θύρας τοῦ δύο κίονες ναοῦ ἐποχῆς Ῥωμαϊκῆς ἐκ μαρμαροῦ κυανοῦ. Ὁ ναὸς οὗτος ἦταν ποτὲ μόνη. Ὑπ' αὐτὸν παρὰ τὴν θάλασσαν εἶναι ὁ ἅγιος Νικόλαος, καὶ ὁ ἅγιος Γεώργιος τοῦ Τραχήλου εἰς τὸν Τράχηλον, συχνότατα ὑπὸ τῶν κατοίκων ἐπισκεπτόμενος, καὶ μάλιστα πρὸ δύο ἐτῶν δεσδόθη ὅτι εὐρέθη καὶ ἀγίσμα εἰς παρχαίμενον αὐτῷ σπήλαιον. Ἅγιος Νικόλαος τοῦ τραχήλου παρὰ τὴν θάλασσαν καὶ αὐτός. Ὑπὸ τὴν Τρυπητὴν πρὸς τὴν ἀρχαίαν πόλιν ἡ Ἅγια Παρσκειὴ καὶ πλησιέστερα πρὸς τὸν Ἀδάμαντα εἰς τὴν ἀνωτέρω Στράταν ἡ ἅγια Σπηλιανή, περὶ ἧς ἐλέχθησιν τινα ἦδη· εἰς τὸν Παρασπύρον ἡ Παναγία τοῦ Σωτήρος, ἐνθα γίνεται ἡ πανήγυρις εἰς τὰ τέλη τοῦ αὐγούστου· ἔχει δὲ καὶ ἐρείπια κελίων τινῶν, ὅθεν φαίνεται, ὡς τὸ λέγει καὶ ἡ παράδοσις, ὅτι ἦτον μονή· πολὺ δὲ μακρότερα τούτων πρὸς τὰ Β. Α. οἱ Ἀνάργυροι εἰς δὲ τὴν Ζεφυρίαν ἡ Τουρλιανή, ὁ ἅγιος Χαράλαμπος, κτι-

σθεις ἐπὶ τοῦ μεγάλου λοιμοῦ τῆς πόλεως ταύτης· ἡ Μονομερίτισσα καὶ ἄλλαι πολλαί, ὧν ἐρείπια σώζονται. Ἄνω πάλιν τῆς Ζαφυρίας ὁ ἅγιος Παντελεήμων, ἐνθα τελεῖται ἡ πανηγυρίς· πρὸς τὰ Ν. Α. τῆς Μήλου ἡ Ἀγία Κυριακὴ εἰς τὸν Χάλακα ἡ Ἀγία Μαρίνα, μονὴ μεγίστη καὶ πλουσιωτάτη ποτὲ, ἥς ἡ ἀνάμνησις σώζεται μετὰ τῶν κατοίκων ὡς λαμπροῦ καταστήματος ἐτι καὶ νῦν, δεικνύει δὲ καὶ σημεῖα πολλὰ τῆς ἀρχαίας πολυτελείας τῆς. Τροσούτου δ' ἔτρεφε μοναχοὺς καὶ ὑπηρέτας, ὥστε ἐχρειάσθη νὰ οἰκοδομηθῇ ἰδίῳ μύλον μόνον πρὸς ἰδίαν χρῆσιν. Ὑπὲρ αὐτὴν ἐπὶ λορέσκου ὁ ἅγιος Γεώργιος, εἰς λυπηρὰν κατάστασιν ἐρημώσεως· πρὸς τὰ δυτικὰ τῆς νήσου ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ὁ Σιδερηνός, οὗ τὸ εἰκόνημα εἶναι ὠραιότατον, καὶ ἀποδεικνύει γραφεῖς οὐχὶ εὐκαταφρόνητον· ὠνομάσθη δὲ Σιδερηνός διότι, ὡς ἡ παράδοσις, ταλουμένης ποτὲ πανηγύρεως, (ἥτις καὶ σήμερον ἐτι τελεῖται) μετὰ τῶν πανηγυρίζοντων εἰσέφρυσαν καὶ λητταί· ἀμα δ' οἱ πανηγυρίζοντες ἐνόησαν τοῦτο, εἰσώμακσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἥς αἱ θύραι ἀβυσσώδεις ἐκλείσθησαν. Μιᾶς μάλιστα γυναικὸς τὸ ἐνδυμα συνελήφθη μετὰ τῶν συγκλεισθέντων θυρωμάτων. Τότε εἰς τῶν ληστῶν, ὁ τολμώτερος, ἀναβὰς εἰς τινὰ τοῦ θόλου βωγμὴν, ἠθέλησε δι' αὐτῆς νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τῶν ἐγκαλεισμένων· ἀλλ' ἡ χεὶρ τοῦ ἱερέως ἔκλινθη πλάγῃ, καὶ σώζεται ἐτι τὸ πιστόλιον ὑπερ κατέπεσεν. Δεικνύουσι δ' ἐτι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην καὶ ἐν ζευγὸς παλαιῶν σκινδαλίων, ἅτινα ἐταξέ τις ποιμὴν εἰς τὸν ἅγιον, καὶ ἐπειτα ἐν ὑπερβολῇ εὐσεβείας τῷ προσέφερε νῆα σίνδαλα. Ἀλλ' ὁ ἅγιος λαβὼν αὐτά, ἔδειξε τὸν προσφέροντα, εἰπὼν ὅτι θέλει τὰ ταχθέντα, καὶ οὕτω τῷ προσέφερεν ὁ ποιμὴν τὰ παλαιοπάπουσά του. Σώζεται ἐνταῦθα καὶ ἕτερον, ὅπερ χάριν αἰδοῦς δὲν ἀναφέρω.

ΔΗΜΟΙ.

Οἱ δῆμοι τῆς Μήλου εἶναι δύο, ὁ τῆς Μήλου καὶ ὁ τοῦ Ἀδάμαντος· εἰς τὸν ἄ ἀνήκουσιν ἅπαντες οἱ Μήλιοι, ἐκτὸς εὐαριθμῶν τινῶν Κρητῶν, τὸ πολὺ ἴσως 15· εἰσι δὲ 350 οἱ ψηφοφόροι. Εἰς δὲ τὸν ἄλλον ὑπάγονται ὅλοι οἱ Κρηταί, ἐκτὸς 2 ἢ 3 οἵτινες Μήλιοι εἰσὶ. Ὁ δῆμος Ἀδάμαντος συνέστη ἐπὶ τῆς ὑπουργείας Κωλέτου, καὶ ἔχει μὲν πολλοὺς δημότας, ἀλλ' ὀλίγοι διαρκῶς κατοικοῦσι εἰς τὸ χωρίον. Πολλοὶ δὲ τῶν Μηλίων λείπουσι ἐξω, καὶ ἰδίως μετὰ τῶν νέων.

Κοινωνικαὶ τάξεις καὶ βίαι αὐτῶν.

Εἰς τρεῖς τάξεις διηροῦντο, καὶ διαίρουνται εἰσέτι οἱ Μήλιοι·

α) Εἰς τὴν τῶν προχόντων, εἰς ἣν ὀλίγοι τινὲς ἀνήκουσιν, ἐκ παλαιοῦ μεγάλων, ὡς διασχυρίζονται, καταγόμενοι οἰκογενειῶν. Αὕτη, ἀνωτέρα τῶν λοιπῶν, σπανίως ἀσχολεῖται εἰς ἔργα βιοποριστικά.

β) Εἰς τὴν τῶν Πρωτέων, οἵτινες ὅλοι ἀνεξαιρέτως κατοικοῦσι τὸ Κάστρον, ὡς σκοπίαν ἀρμοδίαν πρὸς τὸ παραμονεύειν τὰ πλοῖα. Ἐχουσι δὲ οὗτοι τοῦ ἐπαγγέλματός των νόμους ὅλως ἰδίους, καὶ ἐκ παραδόσεως, μεταδιδασκόμενους.

Κατὰ τοὺς νόμους τούτους, ὁ πρῶτος ἰδὼν πλοῖον πρέπει νὰ τὸ διακοινώσῃ εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα εἰς τὴν θύραν τοῦ Κάστρου, καὶ τότε ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάγῃ μετὰ τὸ πλοῖον.

Ὁ δεῦτερος διακοινώσας εἰς τὴν θύραν τοῦ Κάστρου, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συναδηγῇ τὸ πλοῖον, καὶ ἂν θέλῃ διὰ πρῶτος αὐτό, ὡς συχνάκις συμβαίνει, λαμβάνονται οἱ δύο οὗτοι· ἂν δὲ δὲν τὸ ἴδῃ τις δεῦτερος, λαμβάνει ὁ πρῶτος τὸν πρῶτον δὲν θέλον ἀπαντῆσαι.

Ἐν γένει δὲ ἡ τάξις αὕτη τῶν πρωτέων εἶναι πεπονημένη μὲ μνήσιν εὐρείαν, καὶ παρατηρήσεως οξύτητα, καὶ εὐμαθεσπία εἶναι καὶ πολὺ γλωσσος, πολλὴ δὲ μάλιστα εἰς τὴν γνώσιν καὶ τῶν ἐλάχιστων ὑφάλλων τῆς μεσαιῆς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ὀλίγον ἀσώτης.

Τρίτη ἔπεται ἡ τάξις τῶν χωρικῶν, τάξις εὐρωστος, φιλεργὸς καὶ ὁλοκαρδὴς, διαπονημένη εἰς βουκόλους καὶ γεωργούς, καὶ διασώζουσα πολλαχῶς, μάλιστα δ' εἰς τὸ χωρίον Πλάκα, ἥτις ὅλως ἀρχαία, καὶ ἀξία νὰ ψαλλῶσιν ἀπὸ τὴν λύραν τοῦ Θεοκρίτου.

(Ἀκολουθεῖ.)

Τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ εἰς τὰ ἄμεσα αὐτῆς περίχωρα τζαμιά μικρά καὶ μεγάλα συμποσθύνται εἰς 877. Εἰς τούτων 44 μεταβλήθησαν ἀπὸ χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν εἰς Μωχαμεθανικά προσευκτήρια κατὰ τὸν κατάλογον τοῦ Ἀμμερ· εἶναι δὲ τὰ ἑξῆς. 1) Ἡ Ἀγία Σοφία. 2) Ἐγχεμέτ-Τεκιστὶ Μεσδιδί. 3) Ἐσκι-Ἰμχρέτ Μεσδ. 4) Αἰχμέτ Πασᾶ Μεσδ. 5) Ουαλάρ Μεσδ. 6) Βοδροῦμ Τζαμιά. 7) Βελδαναγᾶ Μεσδ. 8) Παρμάκ Καπιυσὶ Μεσδ. 9) Χαϊδεργανὲ Μεσδ. 10) Χαμζαπατᾶ Μεσδ. 11) Χοτζα Χαϊρεδδίν Μεσδ. 12) Σικέκ Τζαμ. 13) Σιδισὶ Τεκιστὶ Μεσδ. 14) Σκινδσκιδάρ Μεσδ. 15) Σεγδάνβασι Μεσδ. 16) Σινὴν Πασᾶ Τζαμ. 17) Σεγδάνβασι Μεσδ. 18) Σουχεδᾶ Μεσδ. 19) Σειχ Σουλεϊμάν Μεσδ. 20) Σειχ Μουρετ Τζαμ. 21) Τοκλιδεδᾶ Μεσδ. 22) Αραβιτζὶ Βαγεζιτ Μεσδ. 23) Ατζέμαγα Μεσδ. 24) Φετιγὲ Τζαμ. 25) Φειναρὶ Ἰσα Μεσδ. 26) Κασιγᾶ Τζαμ. 27) Κόδσα Μουσταφᾶ Πασᾶ Τζαμ. 28) Καλενδεργανὲ Τζαμ. 29) Κόδσα Μουσταφᾶ Πασᾶ Τζαμ. (ἕτερον τοῦ ὁμωνύμου ὑπ' ἀριθ. 27.) 30) Τὸ τζαμὶν τοῦ Μεδρεσᾶ Κεμανκὲς Μουσταφᾶ Πασᾶ 31) Κεφελὶ Μεσδ. 32) Γκιουλ Τζαμ. 33) Κιλισὲ Μεσδ. 34) Κιουτσούκ Ἀγία Σοφία Τζαμ. 35) Μαχμουτ πασᾶ Τζαμ. 36) Μωχαμέτ πασᾶ Τζαμ. 37) Μιραχὼρ Τζαμ. 38) Μοναστιρ Μεσδ. 39) Γιλδὶτ Τεκιστὶ Μεσδ. 40) Μοναστιρ Μεσδ. (ἕτερον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 38.) 41) Κεμανκὲς Μουσταφᾶ πασᾶ Τζαμ. 42) Γαλατᾶ Σερᾶτ Μεσδ. 43) Καδὶρι Χανε Μεσδ. 44) Βαλιδε Τζαμ.—Μεσδισὶδ ὀνομαζόνται τὰ μικρά, καὶ Τζαμιά, τὰ μεγάλα προσευκτήρια.

